

Peygamber Ordularının Yolu

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi

6 Şub, 2019

<https://ilimvecihat.com>

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor: **“Allah yolunda hicret edip öldürülen veya ölenlere gelince muhakkak Allah, onları güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Şüphesiz Allah, rızık verenlerin en hayırlısıdır. Onları, kendisinden gerçekten hoşnut kalacakları bir yere sokacaktır. Şüphesiz Allah, bilendir, halimdir.”** (Hac Sûresi: 58. ve 59. ayet) Bu, Allah yolunda hicret eden herkesi müjdeleyen en büyük ayetlerden birisidir. Bundan sonra doğal bir şekilde ölmesi ya da öldürülmesi ona bir zarar vermeyecektir.

Bu ayetler, hicret etmelerinden sonra öldürülen ya da ölen kardeşlerimizi hatırlamamız üzerine sürekli zikrettiğimiz ayetlerdir. Allah (azze ve celle)’den, kardeşimiz Enver Muhtar’ın -hayırlı şehidlerle birlikte- şehadetini kabul buyurmasını, bizi de onunla ve bizden önce geçen dostlarımızla birlikte Firdevs’te bir araya getirmesini, onun ecrinden bizi mahrum kılmamasını, ondan sonra bizi fitneye düşürmemesini, bizi de onlar gibi geri dönerken değil ileri giderken canımızı almasını diliyoruz.

Burada cihadda çok önemli olan birkaç ayetten bahsetmek istiyorum. Bu ayetler, Neml suresinin başında, salih bir nebi ve şükreden bir kul olan Süleyman (aleyhisselam) hakkında gelmiştir. Allah (azze ve celle) şöyle buyuruyor: **“Süleyman'a cinlerden, insanlardan ve kuşlardan orduları toplandı ve bunlar bölükler halinde dağıtıldı. Nihayet karınca vadisine geldiklerinde, bir dişi karınca dedi ki: "Ey karınca topluluğu, kendi yuvalarınıza girin, Süleyman ve orduları, farkında olmaksızın sizi kırıp-geçmesin.”** (Neml Sûresi: 17. ve 18. ayet)

Allah (azze ve celle) bundan sonra şöyle buyurmuştur: **“Bu sözü üzerine tebessüm edip güldü ve dedi ki: "Rabbim, bana, anne ve babama verdiğin nimete şükretmemi ve hoşnut olacağın salih bir amelde bulunmamı ilham et ve beni rahmetinle salih kulların arasına kat.”** (Neml Sûresi: 19. ayet)

Süleyman (aleyhisselam) burada rabbine niçin şükretmiştir?

Niçin bu şerefli nebi, karıncanın seslenişini duyduktan sonra rabbine şükürde bulunmuştur?

Karıncanın sözüne dönüyor ve söylediklerini tekrar düşünüyoruz... Kuşkusuz Allah’ın Süleyman (aleyhisselam) üzerindeki nimetleri pek çoktur. Birçok hususta şükretmesi onun üzerine bir görevdir. Ancak konu akışının bir önemi bulunmaktadır. Burada konu akışı, Süleyman (aleyhisselam)’ın karıncanın sözünü duyması ve karıncadan duyduğu bu kelimeler üzerine hemen Allah (azze ve celle)’ye şükürde bulunmasıdır. Konu akışı, bu sözlerin, ondan sonra gelen Süleyman’ın şükürünün sebebi olduğunu gerektirmektedir. Bu küçük

karıncanın söylediği kelimelerin hakikati, bu muvahhid ordunun ve bu ordunun komutanının tezkiyesidir, hem de büyük bir tezkiyesi...

“Süleyman ve orduları, farkında olmaksızın sizi kırıp-geçmesin.” Bu durumda bu muvahhid ordunun *-bu karınca gibi küçük bir böcek bile olsa-* hiçbir mahlûku kasıtlı olarak öldürmesi asla mümkün değildir. Asla bu ordu vasıtasıyla *-hatayla öldürmenin dışında-* ölümü hak etmeyen birisini öldürmeleri mümkün değildir. Muvahhid olup peygamberlerin yolundan yürüyen bir ordunun, ölümü hak etmeyen bir Müslüman ya da gayri Müslim’i öldürmesi asla mümkün değildir.

Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizlere, kâfir bile olsalar birçok gayri Müslim’in öldürülmemesini öğretmiştir. Örneğin kadınlar, çocuklar, savaşmayanlar, müzmin hastalar vb. gibi. Aynı şekilde bunların dışında bize saldırmayan ve bize karşı savaşmayan diğerlerinin de öldürülmemeleri, şer’i siyaset, olgun hikmet ve şer’i maslahattandır. Bize yardımcı olan hatta Müslümanları destekleyip sözle bile olsa onlara yardım edenlere karşı savaşmamamız ise çok daha evladır. Bu konuda âlimlerin zikrettikleri çok önemli bahisler bulunmaktadır.

Bu sözlerdeki ana tema; bu karıncanın bu kelimeleri söylemesinin nedeni; bu ordunun geleneğinin, sadece öldürülmeyi hak edenleri öldürmesi olduğu, *-hayvanlardan bile olsa-* öldürülmeyi hak etmeyenlere ise *-hata ile öldürmenin dışında-* karışmadığını bilmemizdir. **“Süleyman ve orduları, farkında olmaksızın sizi kırıp-geçmesin.”** Sadece bu durumda belki farkında olmadan zarar verebilirler. Ancak sizi görmeyebilirler, çünkü siz onların yolunda durmaktasınız ve hata ile sizi öldürebilirler. Hiçbir neden olmadan *-velev bir karınca bile olsa-* birisini öldürmeleri ise; bu, Nebilerin ordularının tutumlarından değildir. Bu, muvahhid orduların yolu değildir ve hiçbir şekilde Nebilerin yoluyla da bir ilgisi yoktur.

Peygamberlerden birisi, bir ağacın altında uyuması üzerine bir karıncanın onu ısırmasıyla ağacın altındaki karınca evinin yakılmasını söylemiştir. Bunun üzerine Allah’u Teâlâ ona kınamada bulunup *‘seni ısırın bir karıncadan ötürü bir ümmeti yakıyorsun!’* uyarısında bulunmuştur. Bu olayı Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir hadisinde zikretmiştir.

Bu olay, doğru olan yolun, mücahidlerin, hayvanlardan bile olsa kasıtlı bir ölüm olayına karışmamaları gerektiğidir. Yine ayetlerin akışı/siyakı, bu durumun, buna muvaffak olmanın ve bu hususta sıkı davranmanın, şükür gerektirecek bir şey olduğuna delalet etmektedir. Bu nedenle Süleyman (*aleyhisselam*) bu kelimeleri duymasının akabinde şunları söylemiştir:

“Rabbim, bana verdiğin nimet üzere şükür etmemi bana ilham et...”

Öyleyse bu, şükür gerektiren bir durumdur. Şükür ise ancak insanın ona karşı istekli olduğu bir şey gerekli kılar, zira şükür hayrın artmasının yeridir. **“Eğer şükrederseniz, şüphesiz ben de artırırım.”** Önemli olan, aranan, istenen ve önemsenen bir şeye karşılık olarak Allah’a şükürde bulunmaya daha fazla hırslı olunmalıdır. Bu peygamberin, bu meziyeti üzerine Allah (*azze ve celle*)’ye şükürde bulunması; mücahidlerin de istekli bulunması ve yine diğer müminlerin de hırslı olmaları gereken bir konu olmasını gerektirmektedir. Mücahidlerin ve diğer müminlerin, kılıçlarını ve tüfeklerini, Müslüman kanından korumak için çaba sarf etmeleri hatta onlara karşı savaşmayan ve onlara saldırmayan (*belki de onlara yardım eden*) gayri Müslimlerin kanlarından korumak için çaba sarf etmelidirler.

Bizler bu tür konuları hatırlatma ihtiyacı içerisindeyiz. Niçin olduğunu sormayın, zira niçin olduğunu bilmektesiniz. Bizler sahaları görmekte, orada nelerin cereyan ettiğini ve evrakların nasıl karıştığını da görmekteyiz. Orada dinin ve cihadın nasıl çirkin gösterildiğini de görmekteyiz. Birçokları bizi, hala bu konularda konuşmamızdan ötürü kınayabilirler; Mücahidlerin hatalarını ve cihaddaki doğru yoldan sapmalarını uyarmada ve bunlardan sakındırmada ileri gittik...

Bunun bizim ve Allah’ın dini hakkında konuşan herkesin üzerine bir vacip olduğunu söylemek isteriz. Çünkü Allah’u Teâlâ, konuşmamız, açıklamamız ve hatta insanların tümü bizden nefret etse, hatta iftiracılar bize iftiralar atsa da hakikatleri gizlemememiz üzerine bizden söz almıştır.

Hakkı söylememiz ve Allah için kınayıcının kınamasından korkmamamız, boynumuzda bir emanettir. Bundan ötürü Allahu Teâlâ bize sultanı kızdıracak bir şeyi söylememizi gerekli kıldığında, onu söyledik ve hapis olduk. Hepiniz yakında çıkarmış olduğumuz beyanatı hatırlamaktasınız. Ancak birçokları ve insafsız olan hasımlar, unutmakta ya da unuttur gibi davranmaktadırlar...

Bizler söyleyeceğimizi söyledik, onların ne teşekkürleri, ne övgüleri, ne kızgınlıkları ne de gazaplanmaları bizi ilgilendirmemektedir. Başında ve sonunda bizi ilgilendiren, Allahu Teâlâ’nın rızasıdır, rabbin razı olmasıdır. Ve yine boynumuzdaki emanetin eda edilmesi, bu menhecin sapmadan korunması, ihlaslı mücahid ve davetçilere bu menhecin korunmasının gerektiğinin hatırlatılmasıdır.

Allah (*azze ve celle*)’den, mücahid kullarına yardım etmesini, atışlarını düzeltmesini, kalplerine ülfet vermesini, saflarını birleştirmesini ve düşmanlarına karşı onları desteklemesini diliyorum.

Allah'ım, Muhammed'e, ailesine ve tüm ashabına salat ve selam et.

Tercüme: Muhammed Atta